

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPĂ APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI**

Iar fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.

Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălțime, a robitorime și a dat daruri oamenilor".

Iar aceea că "S-a suit" - ce înseamnă decât că S-a pogorât în părțile cele mai de jos ale pământului?

Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple.

Și el a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători,

Spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,

Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos. (Efeseni 4, 13-17)

**EVANGHELIA LA DUMINICĂ DUPĂ
BOTEZUL DOMNULUI**

Și Iisus, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în Galileea.

Și părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali,

Ca să se împlinească ce s-a zis prin Isaia proorocul care zice:

"Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor;

Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit".

De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocățiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. (Matei 4, 12-17)

**SFÂNTUL VASILE CEL MARE: SĂ NU
UȚI SĂ MULȚUMEȘTI PENTRU
TOATE**

Nimeni dintre noi, dacă vrea să fie socotit înțelept, să nu uite să mulțumească pentru tot ce i se întâmplă în viață. Însă cei mai mulți dintre oameni fac precum cei nemulțumitori: disprețuiesc cele ce au și doresc cele ce le lipsesc. Robul e nemulțumit că nu-i liber. Cel născut liber e nemulțumit că nu s-a născut în altă țară, mai cu vază, că nu-i dintr-o familie renumită prin noblețe, care să fie celebră. Cel de neam slăvit se plânge că nu-i putred de bogat; cel bogat se întristează

că nu-i stăpân peste orașe și popoare; generalul se plânge că nu-i împărat, împăratul se plânge că nu stăpânește toată lumea de sub soare. Toate acestea îi conving pe aceștia că nu trebuie să mulțumească Binefăcătorului pentru ceva.

Noi însă, lăsând la o parte supărarea pentru cele ce ne lipsesc, să ne învățăm a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru cele ce avem.

În împrejurările grele ale vieții, să spunem înțeleptului Doctor: „Bine este mie că m-ai smerit”, „Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice de slava care ni se va descoperi”, „Puțin am fost bătuți pentru cele ce am păcătuit!”

Omule, ușurează greutatea celor prezente cu nădejdea celor viitoare. După cum cei bolnavi de ochi își întorc privirile de la obiectele foarte strălucitoare odihnindu-le pe flori și pe câmpiile înverzite, tot așa și sufletul nu trebuie să privească neconținut la cele ce pricinuesc întristare, nici să se lipească de nenorocirile prezente, ci să-și plimbe privirea spre contemplarea adevăratelor bunătăți. Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu, iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții. Ai fost batjocorit? Caută la slava pe care o ai păstrată în ceruri pentru răbdarea ta! Ai suferit vreo pagubă? Uită-te la bogăția cea cerească și la comoara pe care ți-ai agonisit-o prin faptele tale bune! Ai fost alungat din patrie? Dar ai patrie Ierusalimul ceresc! Ai pierdut copilul? Ai însă îngeri împreună cu care te vei veseli lângă tronul lui Dumnezeu, cu o veselie veșnică!

Dacă ducem o viață strălucită, să spunem cuvintele lui David: „Ce voi da în schimb Domnului pentru toate câte mi-a răsplătit mie?” Pentru noi a venit Dumnezeu între oameni; pentru trupul cel stricat,

„Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi”, cu noi, cei nerecunoscători.

(Extras din „Sfântul Vasile cel Mare” (Omilii și cuvântări)

Hamalul care și-a înviat socrul

O întâmplare povestită de părintele Paisie Aghioritul:

m întâlnit odată un om foarte bun și sensibil. Încercați să vă imaginați numai, el refuza chiar și să stea peste noapte la mănăstire, întrucât nu vroia să fie o povară pentru monahi. La acea vreme se întâmpla că eram monahul responsabil cu găzduirea turiștilor. Odată la vremea prânzului am ieșit un moment pe balcon și am văzut un om care stătea întins pe pietrele de lângă zidul mănăstirii. În sinea mea m-am întrebat oare ce face acolo. Așa că am coborât la el.

„Ce faci aici? De ce nu intri în mănăstire ca să te odihnești înăuntru?”

„Nu, nu, sunt foarte bine aici, nu vă faceți griji,” a răspuns el. Am insistat să intre, însă a refuzat: „Toată noaptea, părinții de aici au petrecut în priveghere, sunt obosiți, postesc, iar la prânz se retrag ca să se odihnească puțin, și eu să le tulbur liniștea? Nu se cuvine!”

Astfel gândea el. Acesta este un semn de sănătate mentală și spirituală, în timp ce alți vizitatori vin aici, cer să fie serviți, dar vin cu gânduri viclene, ba chiar ne mai fac și acuzații.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminica după Botezului Domnului**

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

Într-un sfârșit l-am convins, și l-am adus în mănăstire, unde ne-am cunoscut mai bine și în cele din urmă ne-am împrietenit.

Acum ascultați ce făcuse acest om. Rămăsese orfan de mic. Nu și-a cunoscut niciodată părinții și a crescut într-un orfelinat. Când a ajuns mare, a lucrat ca hamal în portul Tesalonicului. S-a însurat, și s-a bucurat mult de acesta, întrucât și-a găsit în sfârșit familia după care tânjea. Socrii săi îi erau ca niște părinți. S-a mutat într-o casă lângă socrii săi și era foarte apropiat de aceștia. Închipuiți-vă că, atunci când se întorcea după o zi de muncă, mergea mai întâi să își salute socrii, să vadă dacă aceștia au nevoie de ceva, și abia mai apoi mergea la propria lui casă ca să-și vadă soția. Era și foarte evlavios. Spunea mereu rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. Își căra poverile și se ruga.

În schimb, era îngrijorat că socrii săi erau necredincioși. De fapt, socrul său înjura cam mult, ceea ce îl întrista foarte tare. Așa că, s-a rugat lui Dumnezeu, să nu-i ia din viață aceasta, înainte ca aceștia să se pocăiască cu adevărat. Chiar m-a rugat și pe mine să mă rog pentru asta.

Așadar, a venit o vreme în care socrul său s-a îmbolnăvit foarte tare și a trebuit să fie dus la spital. A stat acolo zile întregi. Într-o zi, ca de obicei, după muncă, hamalul a mers direct la spital, fără să treacă mai întâi pe acasă. A început să-l caute pe socrul său, dar nu l-a găsit în salonul său. L-a căutat peste tot, întrebând despre el.

„Cine? El? Ah, a murit. Este jos, la morgă” i-au spus cei din spital. Era ca și cum l-ar fi lovit un fulger. „Doamne, de ce l-ai luat, dacă nu era pregătit și nici nu a avut măcar o șansă să se pocăiască? De ce?” Și a început să se roage fierbinte, cu nespusă durere: „Cât de greu este pentru Dumnezeu, să-l aducă înapoi? E foarte ușor!” a gândit el, și a început să îl implore pe Dumnezeu să facă aceasta.

A găsit drumul spre morgă și a intrat. Și-a luat socrul de mână, zicându-i: „Haide, scoală-te, să mergem acasă” și mortul a înviat, s-a ridicat și l-a urmat.

„E adevărat Părinte, chiar așa s-a întâmplat?” L-am întrebat nevenindu-mi să cred.

„Da, este adevărat.”

„Și omul acela mai trăiește?”

„Nu, a murit. A mai trăit numai câțiva ani, s-a pocăit, a devenit o persoană mult mai bună și Hristos l-a luat în Împărăția Sa.”

Eram uimit.

„Se mai întâmplă lucruri ca acestea în zilele noastre?” Am întrebat cu nedumerire.

„Vedeți? Și era doar un mirean obișnuit. Dar era așa de smerit! Și avea o credință așa de profundă. Oare nu a spus Hristos: «Cel ce crede în Mine, poate să facă ceea ce Eu fac, ba chiar mai mari decât acestea?» De ce să ni se pară ciudată această întâmplare? Nu a înviat Hristos morții? Pe Lazăr? Pe fiul văduvei? Pe fiica lui Iair? Nu au înviat Apostolii pe morți? Nu am citit noi despre atâtea minuni în viețile sfinților? De ce să ni se pară ciudată această întâmplare?”

De ce este nevoie de ora de religie

În societatea zilelor noastre, școala, alături de ceilalți piloni implicați în susținerea și consolidarea educației, trebuie să manifeste o preocupare continuă în formarea omului de mâine. Ora de religie, cu ale sale activități conexe, formează deprinderile morale ale tinerilor, cultivă sentimente și atitudini, modelează caractere. Astăzi dimensiunea spirituală a omului este neglijată și, adesea, efectele sunt vizibile pe toată durata vieții. Societatea are nevoie, mai mult ca oricând, deopotrivă, de Școală și de Biserică. Într-o astfel de lume mercantilă, oamenii bolnavi, vârstnicii, săracii și nu puțini copii sunt triști și trăiesc sub limita demnității umane. Alții apelează deseori la suicid ca la ultima soluție. Nu întâmplător, pentru o majoritate

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminică după Botezului Domnului**

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

considerabilă dintre concetățeni, societatea de azi suferă, paradoxal, prin folosirea libertății, de lipsa solidarității și a responsabilității. În promovarea libertății și a iubirii responsabile, religia pregătește, alături de celelalte discipline didactice, încă de pe băncile școlii, pe oamenii de mâine. S-ar putea spune că religia are drept vocație fundamentală cultivarea dragostei de Dumnezeu și de semenii, prin practicarea virtuților creștine de bună-cuviință și întrajutorare, de toleranță și de respect. Niciodată omul cu frică sfântă de Dumnezeu nu se va purta cu semenii săi decât cu sfiala și cu tandrețea celui care "vede" în celălalt Chipul lui Dumnezeu.

Pentru sine, celălalt este un alt eu. "Aproapele tău, fie bun, fie rău, fie păcătos, fie sfânt, oricum ar fi el, este un alt eu însumi; tu ești un eu, tu mă cunoști până la urmă. Și eu te cunosc esențial", afirmație regăsită în volumul "Celălalt Noica".

Situată pe această coordonată, studierea Religiei, în general, devine o componentă semnificativă a educației permanente. Cunoștințele religioase dobândite în școală devin vii în societate. Progresul spiritual la care sunt chemați creștinii nu are vreun sfârșit. Permanent, ei trebuie să urce pe noi trepte ale desăvârșirii, care se împlinesc în abis de iubire de Dumnezeu și de semenii. În inima omului care crede încapă toată lumea.

În același timp, religia atrage atenția și asupra ambiantului în care trăiește omul. Potrivit spiritualității creștine, omul, ca și cunună a creației, este chemat să-și imprime pecetea sa creatoare asupra naturii în care trăiește. Atunci când "vede" lumea ca dar al lui Dumnezeu, sporește și responsabilitatea față de ea.

Totodată, religia, ca disciplină de învățământ, cultivă valorile netrecătoare ale Adevărului, Binelui și

Frumosului în cel mai înalt grad. Acestea nu sunt înțelese ca niște principii teoretice, inaccesibile omului, ci, dimpotrivă, sunt ipostaziate în Dumnezeu, Care este "Calea, Adevărul și Viața". Cel care sporește în iubirea de Dumnezeu sporește și în acestea, trăind prin ele ca în realitatea cea mai obiectivă. (pr. prof. Cristian-Alexandru Barnea)

Postul copiilor

Postul pentru copii trebuie să fie neapărat unul bine chibzuit, ca el să nu se transforme într-un chin continuu și fără sens, totodată fiind lipsit de calități educative. Pentru copil este mult mai important ca postul să înceapă prin o faptă de depășire proprie. Este necesar să i se dea posibilitatea să se abțină anume de la acele fapte, unde cel mai mult i se manifestă lăcomia, zgârcenia, lipsa ascultării și nu doar lipsa la careva produse alimentare.

Copilul trebuie să înțeleagă rostul postului și să o facă, atât cât este posibil pentru el, încercând prin acesta să-și manifeste devotamentul său față de Dumnezeu, biruind unele porniri și tendințe negative, și încercând să-și controleze faptele sale. Iar nevoia sa de postire trebuie să crească treptat, după cum copilul poate face față acestor lucruri.

Părinții care doresc să dea copilului o educație creștină, uneori se pierd la luarea unei decizii în privința postului pentru copii. Luând în considerare importanța postului pentru adulți, ei nu pot recunoaște nevoia lui pentru copii. Din această cauză, postirea pentru copii este amânată pentru atunci, când copilul va "crește", va "deveni mai puternic". Astfel copilul este lipsit de un ajutor important în creșterea spirituală. Cu lipsa de înțelegere a esenței postului

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminică după Botezului Domnului**

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

ortodox este legată și extrema opusă: părinții care sunt prea severi în ceea ce privește postul.

“Postul pentru copii începe anume de la restricții alimentare. Pentru un adult postul poate și trebuie să fie o realizare spirituală, căci atunci când, de fapt se schimbă doar unele bucate cu altele, iar viața rămâne aceeași, acesta nu este un post adevărat. Are sens adevărat doar atunci, când postul devine o altă formă de viață, atunci când lipsirea de anumite alimente însoțește o persoană în atenția sporită la sine: la cuvinte, gânduri, sentimente, la concentrarea pe dorința constantă de a fi cu Dumnezeu și la mângâierea, când acestea nu-i reușesc.

Dar pentru copii postul începe anume cu restricțiile exterioare, deoarece copilului nu-i poți cere o viață și o luptă duhovnicească. Și dacă vorbim despre copiii mici, atunci în genere trebuie să fim cu luare aminte de la ce vârstă și care anume sunt prevederile postului pentru ei.

Deși chiar și copiii mici sunt capabili de a auzi unele lucruri. Și înainte de începutul postului părinții ar trebui să vorbească cu copiii despre ceea ce înseamnă un post - un lucru tainic și ascuns. "Gândește-te, draga mea (sau, dragul meu) ce anume ești dispus să sacrifici pentru Hristos. Gândește-te și decide singur, lasă ca acesta să fie micul tău secret – ce vrei să-i aduci lui Hristos? Ce vrei să faci pentru El? De ce te poți priva? Cu ce ești gata cu adevărat să lupți în viața ta, ca să înțelegi că tu chiar le faci de dragul lui Dumnezeu?”

Cred că acesta este cel mai important lucru – să se aducă copilul la înțelegerea că postul este o mișcare, este calea către Hristos. Și prin înțelegerea acestor lucruri viața unui copil poate deveni cu un mai mare înțeles. Și atunci celelalte elemente ale postului - mâncarea, rugăciunea sporită, spovedania, Sfânta

Împărtășanie - vor fi percepute de copil ca felul lui de a-și purta crucea. Este foarte, important ca postul să fie înțeles și ca o purtare a crucii proprii.

Și dacă postul va fi trăit în acest fel, bucuria, care se va deschide copilului de Paști sau de Crăciun, va lăsa un sens însemnat în viața sa.

Postul copiilor nu poate fi unul separat, întotdeauna fiind unit de postul părinților, precum și în genere viața copilului este unită de cea a părinților. Și toată educația creștină pe care o primește copilul este legată de modul cum însăși părinții trăiesc în Hristos. Postul este un element al vieții familiei în Hristos. Dacă familia nu postește formal, dar în adevăratul sens al postului, atunci în ea și vor exista restricțiile externe tradiționale.

Atunci când familia a intrat în post, acest lucru trebuie să se simtă pentru toți membrii familiei. Și așa cum se simt aceste schimbări în biserică, luminile fiind mai slabe, cântările cu ton schimbat, și alte elemente, care puțin schimbă starea omului pe perioada postului, tot așa trebuie să existe și unele schimbări în post în cadrul familiei. Spre exemplu citirea împreună cu copii a rugăciunilor lui Efrem Sirul îi va aduce pe copii să înțeleagă că acum este o altă perioadă și trebuie și trăită altfel.

Și dacă pe perioada postului familia a hotărât să se abțină de la privirea televizorului, atunci neapărat acest spațiu și timp trebuie să fie înlocuit cu ceva, căci dacă doar îi vom priva privirea la careva emisiuni și nu le vom da nimic în schimb, ar fi asemenea unei înșelăciuni sau ca o pedeapsă. Și atunci postul va fi perceput de copii ca un timp greu de suportat din viață, lipsindu-i de unele lucruri plăcute, dar ne dându-le nimic în schimb.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminică după Botezului Domnului**

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

Și atunci când părinții au decis că familia nu se va uita la televizor pe timpul postului, și în familie există copii de diferite vârste, să zicem, 4, 5 și 12 ani, trebuie să fie foarte bine gândit ce li se va da în schimb, privând copiii de această obișnuință. Cu copiii în timpul postului trebuie să se facă neapărat careva activități: să se citească o carte împreună, să se găsească careva filme utile care ar fi ziditoare pentru ei.

Prin urmare, postul pentru copii este foarte diferit de cel pentru adulți. Copilul are o viziune complet diferită despre păcat, și până la o anumită vârstă, nu are conceptul despre lupta duhovnicească.

Este foarte important ca copilul să îndrăgească atmosfera de post din biserică, să simtă specificul și harul deosebit al acestei perioade. Atunci pentru copil cu fiecare an mai mult și mai mult se va deschide bucuria sărbătorii.

Cel mai grav este atunci când postul este privit ca o formalitate sau ca o pedeapsă, sau când părinții îi obligă pe copii să postească. Postul devine pentru copil un chin insuportabil.

"Când o dată se va finisa postul acesta ca să pot mânca și eu salam?" Copiii într-adevăr așa reacționează. Un copilăș chiar de vreo 10 ani trecând pe lângă tarabele unde se vindeau diverse bucate, desigur că departe de a fi de post, a zis: " Mai bine aș fi orb." În pofida tentației din jurul lor, totuși copii trec și ei prin momente de depășire, ajungând la o mică faptă de eroism duhovnicesc. Copiii doresc și acel salam, și acel "hot dog", dar în cazul în care ei privesc postul și ca pe o jertfă și ca pe o faptă pentru Dumnezeu, ei încearcă să lupte, și încearcă să-și biruie propriul sine.

Postul pentru copii trebuie neapărat să-și aibă specificul său, și este complet inadmisibil de a se

impune copiii să postească după un statut strict, și mai ales să fie chiar înfometați sau impuși forțat să citească rugăciuni lungi și neclare pentru ei. Atunci când toate acestea nu aduc nici un pic de bucurie, toate acestea pot fi doar dăunătoare.

Cel mai trist că după așa cazuri de forțare exagerată acești copii pleacă din biserică și privesc credința părinților ca pe o minciună și fățarnicie.

Avortul- partea I

Despre avort, cu Părintele Cleopa Ilie

De ce avortul este considerat ucidere și este combătut cu atâta tărie de Sfânta Biserică?

Prin avort se înțelege uciderea pruncilor în pântece prin tot felul de mijloace. Deoarece fătul are suflet viu, creat de Dumnezeu chiar din clipa zămislirii, pentru aceea avortul este combătut de Biserică și de Sfinții Părinți cu atâta tărie, pentru că se ucide viața, se pierde sufletul, atât al celui ucis, cât și al celui care săvârșește uciderea și calcă porunca lui Dumnezeu, care zice: "Creșteți și vă înmulțiți" (Facere 1, 28). Se calcă și porunca a V-a din Decalog, care zice: "Să nu ucizi" (Ieșire 20, 13). Prin avort se amenință viața de pe pământ, se calcă porunca creației dată de Dumnezeu în rai, se atentează la viața celor mai nevinovate ființe omenești, care sunt copiii; se destramă familia, se îmbolnăvește societatea întreagă și se aduc peste cei vinovați cumplite pedepse Dumnezeiești, atât în viață, cât și după moarte. Apoi, sufletele copiilor avortați, nefiind botezate, nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, ci așteaptă ziua cea înfricoșătoare a judecății, când singuri vor acuza pe

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminica după Botezului Domnului**

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

părinții care i-au ucis în fața Dreptului Judecător Iisus Hristos.

Iată pentru ce avortul este crimă, adică ucidere de om și trebuie combătut cu toată tăria de Biserică și de păstorie ei.

Ce canon rânduiesc Sfinții Părinți pentru femeile care fac avort sau îndeamnă și ajută pe altele să facă acest cumplit păcat?

Femeile care își avortează copiii, indiferent prin ce mijloace, se numesc ucigașe de copii, iar nu mame, și primesc pedepse grele încă din viața aceasta. Iată ce spun și canoanele Sfinților Părinți în legătură cu păcatul uciderii de prunci: "Despre femeile care păcătuiesc și-și omoară fătul în pânțele, forțându-se să facă ucideri, să se oprească, după hotărârea dată mai înainte, ca să se împărtășească la ieșirea din viață. Dar procedând cu iubire de oameni, după cum am aflat, hotărâm ca să fie oprite vreme de zece ani după treptele canonisirilor hotărâte" (Ancira, 21). "Femeile care dau buruieni otrăvitoare și pierzătoare, precum și cele ce primesc otrăvurile omorătoare de prunci, să se supună canonului de 20 de ani al ucigașului" (VI Ecumenic, 91; Sfântul Vasile cel Mare, 56). "Femeia care bea ierburi ca să-și piardă rodul trupului și să nu nască coconi, aceea să aibă pocanie cinci ani metanii cate trei sute pe zi. Iar de va face și bărbatul așa, mai rău este. Nici Biserica să nu-i primească prescura lui, nici prinosul lui de nu se va pocăi" (Pravila Bisericeasca, Govora, 20). "Femeia de va zămisli și va bea ceva ca să se lepede începerea dintr-însa să se pocăiască opt ani și metanii 367 zilnic; iar de i se va întâmpla ei a muri să nu se îngroape în cimitir" (Ibidem, 115; îndreptarea Legii cap. 364). "Femeia care a pierdut pruncul fără voie, un an se canonisește" (Sfântul Ioan Pustnicul, cap. 22). "Femeia care a

născut pe cale și nu a purtat grijă de prunc, să fie supusă vinovăției ucigașului" (Sfântul Vasile, 33).

Care sunt urmările cele mai mari ale avortului asupra trupului și sufletului?

Femeile care fac avort se îmbolnăvesc deseori de boli grele, nevindecabile, îmbătrânesc înainte de vreme, suferă mai ales de nervi, nasc copii bolnavi și infirmi, nu se înțeleg cu bărbații lor, au muștrare de conștiință până la moarte, sau cel puțin timp de zece ani, dacă se pocăiesc și primesc canonul rânduit de duhovnicii lor. Iar dacă nu, le așteaptă canonul cel veșnic în muncile iadului, de care să ne ferească pe toți Bunul nostru Mântuitor. Va urma...

Din nectarul duhovniciei

"Dacă la rugăciune, mai ales înaintea primirii Sfintelor Taine, inima ta va fi mincinoasă și plină de necredință, să faci doar un efort să zici din toată inima cuvintele: Iisuse Dulce, mântuiește-mă!"

"De te va ademeni cu lauda omenească pentru lucrarea Lui Dumnezeu, să-i spui: slava omului ca floarea ierbii degrab va pierii, iar slava Lui Dumnezeu este veșnică: a primi slavă de la oameni înseamnă a pierde slava Lui Dumnezeu: *și-au luat plata lor, spune Mântuitorul* (Mt. 6,2). Nu este nimeni mai slăvit ca Dumnezeuul meu. "

Sfântul Ioan de Kronstadt, Către păstorie duhovnicești pag 72 și pag 77.

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminică după Botezului Domnului

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRÂNGERE DE FONDURI

“CTITORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gesu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr. 15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

-Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

-Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

-de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

-Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONFIRMAT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* După Sfânta Liturghie din 03 februarie 2013, sărbătorirea hramului va avea loc la un restaurant. Cei ce se vor înscrie vor achita un acout de 10 € pentru locul ocupat. Data limită de înscriere 30 Ian 2013.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDĂMNAȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI
ESTE MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL
EFREM SIRUL

SLĂVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 2 13.01.2013- La Duminica după Botezului Domnului

N° 2 s-a tipărit în 30 exemplare și se distribuie gratuit